

Cameron

Cameron měl na světě jediného opravdového přítele – Ronnieho nepočítal. Ne, jeho jediným skutečným přítelem byl údržbář, který na základce sloužil noční.

Když si Cameron hrál na Sochy noci, bloumal hřbitovními ulicemi. Všude ticho, jako by jejich městečko bylo ostrovem uprostřed nezmapovatelného oceánu.

Líbilo se mu, jak se údržbář v montérkách hrbil pod pouliční lampou vlevo za budovou školy. Každou celou hodinu tam chodil kouřit. Cameron si říkal, že to musí být fajn, vědět, že na člověka čeká útěcha – jen ještě vydrzet tolik a tolik minut.

Cameron s údržbářem se dorozumívali vlastním tajným jazykem.

Když bylo Cameronovi zrovna dobře, kývl na něj z protější strany Elm Street jednou. Údržbář pak vždycky kývl zpátky. A když byl zrovna Zamotaný, nekývl vůbec – jen tam tak postával, těžký uvnitř vlastního těla. Údržbář pochopil a sundal nohu, kterou se předtím jako frajer z nějakého starého filmu opíral o zeď za sebou. Vytřepal si dlouhé, mohutné končetiny a pokrčil rameny, jako by se ptal: *Tak?*

Cameron se pak necítil tolik osamělý, ačkoli věděl, že jediného opravdového kamaráda si člověk neudělá na dálku přes zívající pouliční ulici.

Začal se spodní stranou její čelisti.

To byla nejtmavší část Lucindina obličje. Spodní strana čelisti se vpíjela do krku a ten se vpíjel do klíční kosti a ta zas do hrudníku – plynulé spektrum. Neměl v pokoji dobré světlo. Nehostinný soumrak. Po pokoji poletovala moucha, která nějakým zázrakem přežila únorový mráz, a vrážela svým malým tělíčkem do stropu. Bzz a žuch, bzz a žuch. Cameron se nedokázal soustředit.

Smuteční obřad měl být hned druhý den a máma mu v prádelně žehlila košili. Tu příšernost mu koupila na koncert sboru v sedmé třídě a od té doby ji Cameron nosil na každou formální příležitost. Rukávy mu byly moc krátké. Knoflíčky kolem zápěstí zapnul jen tak tak a látka ho škrábala. Ale na ničem z toho nezáleželo – zítřejší obřad byl jen na uctění její památky. Konat se měl v kapli Pohřebního ústavu Maplewood, ale Lucindino tělo tam být nemělo. Leželo nejspíš v márnici, na kovovém stole v suterénu bůhvíjaké nemocnice, a lidé na ni mžourali zpod chirurgických roušek.

Začal znovu, tentokrát s bradou. Nakreslil ji moc širokou, ale to nevadilo, protože když jste někomu udělali širší bradu, mohli i tak nakonec vypadat sami sebou. Posunul se ke rtům. Ruka se mu třásla – a jemu se ruka nikdy netřásla. Křivka se nezdála být správná. A jak ji jednou takhle viděl, s hrůzou si uvědomil, až sebou trhl, že už ji nikdy nebude moct vidět správně. Protože už ležela na tom stole. A její brada i rty tam byly taky, odlupovaly se od kostí a rozkládaly se; pokud snad tělo něčím nenabalzamovali.

Rozmotej se.

Zkusil namalovat lícní kosti, ale i s nimi bylo něco špatně a Cameron si nevzpomínal, kam patřily její pihy, a tak je radši přepočítal – *jedna, dvě, tři, čtyři* – ale nebyly na svých místech a Lucinda už skoro šilhala a on nedokázal vystihnout koutky jejích jemných očí ani vrcholky pohoří jejích tváří, a když si chtěl vybavit její obličej, viděl jen

nenamalovanou stěnu Jadinu pleť. Prohlédl si svůj výtvar a nebyla to ani Lucinda, ani Jade, a patnáctý únor se vážně, ať už jakkoli, odehrál. Pro ně všechny.

Představil si sám sebe, v ruce držel revolver a ukazováčkem tiskl chladnou kovovou spoušť.

Rozmotej se.

Představil si sám sebe, v ruce držel revolver, ukazováček na chladné kovové spoušti, hlaveň tiskl k lesklým žlutým vlasům na Lucindině temeni.

Rozmotej se.

Představil si sám sebe, v ruce držel revolver, ráže .22, ukazováček na chladné kovové spoušti, hlaveň tiskl na lesklé žluté vlasy na Lucindině temeni – *Ne, prosila ho, prosím, nedělej to, a třísk.* Představil si sám sebe, shlížel dolů na Lucindu ležící na kolotoči – viděl vlastní špinavé tenisky, levá měla rozvázanou tkaničku – ohlížel se na její zkroucené tělo, díval se, jak jí z rány na hlavě proudí krev jako nějaká odporná svatozář.

Poprvé ho Lucinda požádala o pomoc jedné slunečné neděle, před celým rokem a půl. Stalo se to loni v srpnu, celá čtvrť byla obehnaná oranžovými dopravními kužely – příjezdové cesty si sousedé zatarasili stánky s jídlem. Budoucí osmačky chodily kolem v horním díle plavek a džínových kratáskách. Kluci byli bez trička, opálení z léta plného chlóru a patnáctky opalovacího krému.

Cameron si jako vždycky oblékl svou vytahanou mikinu. *Hned to sundej*, přikázala mu máma a nandala panu Thorntonovi na talířek porci banánového chleba. Novorozené miminko Ollie mu spalo v autosedáče u nohou. Banánový chleba máma ohřála v mikrovlnce, aby si sousedé mysleli, že ho právě upekla. *Vždyť se v tom musíš vařit.*

Cameron se dovlekl do svého pokoje a místo mikiny si oblékl obyčejné bílé triko. Ruce v něm měl jako dvě sady vykloubených kostí,

čouhajících z příliš volných rukávů. Ať se v zrcadle natočil, jak chtěl, pořád byl jen nesourodou změtí loktů a kolen tvořících úhly, které nevypadaly ani trochu přirozeně. Vypadal jako papíroví kostlivci, jaké na Halloween věší učitelé do tříd.

Z druhého konce chodby se ozvala rána. Znělo to jako rozbité sklo.

Šel za zvukem do máminy ložnice – až dozadu do její mramorové koupelny – a před toaletním stolem stála Lucinda Hayesová. Na podlaze ležela roztráštěná lahvička parfému a škvírami mezi dlaždicemi prosakovala vůně mámy, která si na večer někam vyráží.

Na sobě měla Lucinda žlutý vršek plavek a roztrhané džínové kratásky. Ze švů kapes jí visely bílé nitky. Směrem k pupíku se jí táhl proužek miniaturních, průsvitných chloupků, nad nimiž se rozprostíralo ploché břicho: táhlo se před Cameronovýmá očima jako pláň bez konce. Na vnitřní straně prsou se jí po pokožce světlejší o dva odstíny, kde jí naskočila husí kůže, rýsovala hranice opálení – tam ji před sluncem chránily jiné plavky. Přes klíční kost a přes ramena se jí táhly zčervenale proužky od silikonových ramínek.

„Hrozně se omlouvám,“ vyrazila ze sebe Lucinda nad roztráštěným sklem. „Nechtěla jsem to rozbít. Jen jsem se koukala.“

„To nic,“ uklidnil ji Cameron a z háčku vedle sprchového závěsu sundal máminu osušku. Klekl si a do dlaně začal sbírat střepy. Lucinda zůstala stát u záchodu a sledovala ho.

Cameron věděl, že je Lucinda hezká, ještě nikdy ji ale neviděl takhle mhouřit oči. Dívala se na něj přimhouřenýma očima a nevypadala otráveně ani znechuceně. Mhouřila na něj oči jako na kohokoli jiného a to, v kombinaci s náznakem úsměvu, který se jí objevil na rtech, ho utvrdilo v přesvědčení, že je laskavá. Proto, ačkoli umíral touhou zjistit, co dělá u jeho matky v koupelně, se jí na nic neptal. Později, když stál u ní na trávníku a oknem ji pozoroval, pomyslel si, že tam byla jen tak. Osud. Svět k němu zkrátka Lucindu postrčil.

„Takže?“ zeptala se Lucinda.

„C-co prosím?“

„Mám ti koupit nové? Nebo spíš tvojí mamce?“

„Ne,“ zavrtěl hlavou. „Nic se nestalo.“

Roztáhla závěs a vykoukla ven z okna, nervózně si přitom mnula ruce jako muška. Prsty měla snědé, špičaté a štíhlé, ale ne kostnaté.

„Můžu tady chvílku zůstat?“ zeptala se ho.

„Jasně.“

Uvědomoval si každičkou kost svého chatrného těla. Zatoužil být pohledný, aby nemusel vyplňovat to trapné ticho slovy.

„Taky tě někdy napadne... co se asi ve všech těch domech doopravdy děje?“ nadhodila Lucinda.

„Jo.“

Zavrtěla hlavou – možná si o něm myslela, že je podivín nebo že by do školy klidně přinesl zbraň, jak o něm prohlásila Beth, ale jistě to nevěděl a ani nechtěl.

„Já na to musím myslet každou chvíli, to mi věř,“ dodala.

V levém ukazováčku mu zůstal střípek z rozbité lahvičky, ale bylo mu to jedno. Pošitý horní díl plavek jí těsně přiléhal k hrudnímu koši. Chtěl ji takhle nakreslit, třeba jen aby uchoval všechny detaily: blondaté vlasy přilepené ke zpocenému krku, zatočené dlouhé řasy. Zrodilo se to v jeho hrudní kosti a počalo to kvést – náklonnost, která pukla a vyřinula se ven jako něžná vlna.

Lucinda roztáhla závěs. Zatáhla ho. Jednou rukou si prohrábla vlasy a hlava jí klesla na horní obrátle.

Roztřásla se.

Cameron neviděl moc lidí plakat. Jen mámu – a jednu nebo dvě holky někdy ve škole. Ale jen málokdy byl u samého počátku: nárůst, vrchol, nevyhnutelný otřes vzlyku.

„Jsi v pořádku?“ zeptal se jí. Nechápal, jak se od okna dostali k okamžiku, kdy se najednou rozvzlykala, ale když pozvedla hlavu a on spatřil její tvář v zrcadle – stál za ní jako duch, kterého omylem vzkřísili z mrtvých – bylo mu to jasné.

Lucindiny oči byly les a ona z jeho hlubin volala o pomoc.

„Omlouvám se,“ řekla a vykoukla ještě jednou z okna. Zatřásla hlavou, vzpomínku zahodila a upravila si plavky. Svěží kůže. „Za tu voňavku.“

Protáhla se kolem něj a z jejích vlasů Cameron ucítil závan máminy voňavky. Natřela si ji na zápěstí a možná i na klíční kost. Zlato a gardénie.

Jen ve chvílích největšího pokoření byl Cameron schopen přiznat, že tehdy spolu mluvili poprvé a naposledy. Že všechny jejich zbylé rozhovory se odehrávaly ve formě letmých pohledů – na tělocviku, když běhala kolečka nějakých pět metrů před ním a každých pár minut se ohlížela, aby se ujistila, že tam Cameron pořád je. Na krku cítil její funění, i z oněch pěti, někdy patnácti metrů, když měli oba nohy v jednom ohni a plíce na ně křičely, ať zastaví. Z toho, jak se pokaždé otočila zpátky, celá rudá a nesmělá, poznal, že k ní dolehl jeho šepot. Byl to bizarní způsob komunikace, ale šuměl, bušil do rytmu.

Zbraň Cameron našel jednou v létě, když byla máma v práci. Prolézal zrovna dům a hledal nové přírůstky do své sbírky fotografií: fotky mámy z doby, ještě než měla jeho, kdy byl její krk baletky pořád ještě dlouhý a elegantní.

Ležela pod postelí v naleštěné dubové skřínce s rozbitou západkou. Cameronovi se rozpálila a otekla hlava.

Nedotkl se jí. Neodvážil se.

Zkusil na ni zapomenout.

Když druhý den ráno odešla máma do práce, zabalil zbraň do bavlněného trička a schoval ji na dno batohu. Vydal se na pole za domem, kde bydlel Ronnie – tráva na tom rozlehlém, otevřeném prostoru rostla vysoká a komáři se rojili v mračnech.

Ujistil se, že ho nikdo nesleduje, a položil batoh na kládu poblíž. Skalisté hory byly svěží a trpké. Rozbalil triko a prohlédl si všechny ty

cizorodé součástky: mířidla, hlaveň, rukojeť, válcový zásobník. Fascinovalo ho, jak taková zbraň funguje, a tak si o ní všechno našel na internetu.

Strom měl přibližné rozměry člověka. Sto osmdesát centimetrů holé kůry, z níž trčely větve jako miliarda paží pohupujících se do rytmu, který Cameron neslyšel. V kmeni byla díra. Ptačí hnízdo. Ve tmě tam ptáčci šustili, jejich nožičky hopkaly po loži z větviček. Zbraň v jeho ruce byla těžká a nepřírozená.

Přimhouřil jedno oko, jako to viděl ve filmech. Když ale rukou jako párátko zamířil na hrud' stromu, nevypadal jako herec. Ne, vypadal jako zmenšenina sebe sama, která stála o samotě na kraji lesa, v ruce zbraň, s níž neuměla zacházet, naslouchala klovaní zobáčků o dřevo a šumění větru v trávě a vlastním kostem, jak se pod hroznou lidskou kůží snaží porozumět jedna druhé.

Zavřel oči a vystřelil. V jeho hlavě byl Strom živým, dýchajícím mužem v plném vzrůstu. Hluk střelby zapraskal směrem k obloze a jemu se zpětným nárazem rozbrnělo celé tělo.

Vystřelil znovu. A znovu. Do levého podpaží Stromu se zaryly tři kulky. Ptáci vylétli jako šílení, zběsile mávali křídly a zoufale skřehotali.

Třepotavě prolétli větvemi nahoru, opeřená tělíčka pořád menší a menší, jak se vzdávala širému nebi. Cameron si představil, jak idiotsky asi musí z perspektivy ptáků vypadat: vyčouhlý kluk ve vytahané mikině, s revolverem ráže .22 v roztřesených rukou. Ve vlnách znechucení na něj dopadla tíha toho, co právě udělal. Strašně se vyděsil. Právě ten rok mu vyrostly ruce natolik, že přerostly ty máminy. Klouby měl suché, čáry na dlani tvořily mapu cesty, již nedokázal rozluštit. Vypadaly jako ruce někoho jiného. Jako tátovy ruce.

Zase revolver zabalil do trika. Posadil se s balíčkem do hlíny a zaposlouchal se do pole kolem sebe, protože na nic jiného nenašel v tu chvíli sílu.

Z vedlejší místnosti, kde mu máma žehlila košili, se ozývalo syčení žehličky. Když přesunula váhu z jedné nohy na druhou, luplo a zapraskalo jí v kotnících – možná v hlezenní kosti, možná v jejím zadním výběžku – vysílala zprávu v morseovce, kterou on nedokázal rozluštit. Byl to ten nejsmutnější zvuk, jaký kdy Cameron slyšel.

Z podlahy na něj upírala pohled špatně poskládaná a nepřesně vystínovaná Lucinda. Prosila ho. Cameron by rád plakal, ale nevěděl, jak na to, a tak se jen tváří přitiskl k té neidentifikovatelné dívce na zemi a pomyslel si, že na světě není nic horšího, než někoho milovat a jeho ušní lalůčky zaměnit za lalůčky někoho jiného.